

Синьоока проліска (легенда)

Автор Невідомий

Давно то було. Тікала з турецької неволі українська дівчина Катерина. Блукала не один день, не два ... Непомірно довго тягнувся час самотнього голодного блукання серед чужих людей, голих степів, холодних вітрів, пекучого від холоду каміння. Тікала вона і знала, що в разі невдачі чекає її жахлива розправа за вбитого слугу, за отруєння відваром болиголову сторожу.

Та невдовзі султан повернувся з походу і, дізнавшись про все, просто оскаженів. Викликав загін яничар і звелів живою чи мертвою повернути втіачку. Скільки днів тривала погоня, одному лише світлочолому місяцю відомо, який темними ночами освітлював дівчині дорогу.

Ось і степи залишились позаду. Із загону яничар залишились одиниці, а втіачки все не здоженуть. Яничари і самі давно вже повернули б назад, але, пам'ятаючи суворий наказ, продовжували погоню.

Незабаром виснажена дівчина дісталася рідних країв і в знемозі опустилася на землю під вітами лісу. Надворі стояли перші дні весни. В повітрі пливли терпкі запахи живиці та набубнявілих липких бруньок. На всі лади висвистували шпаки, зустрічаючи весну і радіючи теплу. Лежачи на купі сухого теплого листа, Катря плакала від щастя. Та раптом до неї долинули крики переслідувачів. Здавалось, що вони вже десь поряд, за сусідніми кущами. В дівчини від жаху холодне кров, туманиться в очах, серце ледь не вискочить з грудей. Розкинула Катруся в розпачі руки, обняла купку сухої вицвілої торішньої трави і у відчаї почала благати: "Ненько моя, земле! Не дай загинути! Не дозволь песиголовцям вернути в неволю! Краще розступися, земле, і навічно прийми мене в обійми! Миліша смерть на рідній батьківщині, ніж підневільне життя на чужині!" Почула матінка-земля те благаання, враз голі кущі покрилися зеленим листям, зашепотіли в швидкому рості трави, а з небесної блакиті опустилися на галявину голубі сутінки й заховали втіачку.

З тих пір говорить легенда, там, де опустився на землю блакитний туман, заясніли на лісових галявинах, весняні квіти кольору вечірнього неба, нагадуючи нащадкам про хоробру українську дівчину Катерину, її незгасне прагнення до волі. І, назвали їх синооокими пролісками.